

94
487

A Milan

ARXIU TEATRAL MILLÀ

Compra i venda de comèdies de totes menes

Carrer de Sant Pau, 21. - BARCELONA

UNA PESETA

94

À MILAN

AGUSTÍ CAUSADIAS

À MILAN

COMEDIA
EN UN ACTE Y EN VERS

Estrenada en Gracia
per la Societat LA GRANADA (Tertulia Serra)
lo dia 24 de Juny de 1895

TIPOGRAFIA LA ACADÈMICA

BARCELONA

Serra germans y Russell-Ronda de l'Universitat, 6

1895

REPARTIMENT

Personatjes		Actors
D. ^a CONCHA,	45 anys . .	Sra. Martínez
ELVIRA,	17 » . .	Sta. Casao
D. GENÍS,	50 » . .	Sr. Martí
ENRICH,	25 » . .	» Ballera
RICARDO,	21 » . .	» Monfort
PEPITO,	19 » . .	» Ortiga
PEDRO,	35 » . .	» Moret

Época actual

L'acció á Barcelona

ACTE ÚNICH

La escena, luxosament arreglada, representa una sala de casa particular; á la dreta dos quartos, una taula escriptori ab utensilis propis y ab las correspondents cadiras; á l' esquerra dos quartos més, al fondo una biblioteca y varias cadiras y la entrada principal. Lo resto á gust del Director. Dreta y esquerra, la del públich.

ESCENA I

D.ª CONCHA y D. GENIS *estaran assentats á la esquerra l' un al costat de l' altre. A la dreta, en primer terme, ELVIRA, assentada, ab un llibre obert sobre la falda y ab semblant trist.*

CON. Be, donchs digui, que li sembla?

GEN. Sí, sí, pér mi está molt be; cops al bulto y endevant.

CON. Pues aixís será prudent qu' avisém en Pedro.

GEN. Vaya!

(D. Genis y D.ª Concha s' aixecan deixant las cadiras al seu lloch.)

ELV. Pro com que jo no vindré.

CON. Qu' has dit?

ELV. Que no vindré.

CON. No?

be, be, be, aixó ja ho veurém.

ELV. Donchs, jo no vindré. *(Nerviosa.)*

CON. Cuidado!

que no 't torni á sentir més perque del revés que 't dono... hum!

GEN. Vamos, no 'ns enfadém *(Calmantla. D. Genis y D.ª Concha s' en van pe 'l fondo. Avants de desapareixer diu mirantse á Elvira.)*

CON. Mira, desvergonyidota!...

609025

ESCENA II

ELVIRA, *en 'l mateix lloch. Plora*

Sí, eh? Donchs, no vindré; ben net.
Ella vol que vaji á Italia,
ella vol que vaji ab ells,
sense veure qu' en Pepito
pobret, tant que 'ns estimem
del modo que quedaria!...
Vaja, no vuy, ja está fet.

ESCENA III

Mateixa y PEPITO, del fondo esquerra

PEP. (Hola, es ella; sí, sí, es ella).
Elvireta.

ELV. Ay! (Sospresa.)

PEP. Com? qué tens
videta meva? qué ploras?
qué 't passa? digas. Perqué
t' afligeixes d' aquest modo?
perqué 'ls teus grossos ullets
derraman aqueixas llágrimas
tant plenas de sentiment?
Perqué?... Vaja. lo de sempre!
será perqué algún benéyt
ficantse allá hont no 'l demanan
ni ahont l' interessa rés,
t' ha explicat del teu Pepito,
t' ha contat pestes á cents,
t' ha referit mil historias
sense com va ni com ve,
hasta que tú per ta culpa
d' atendre ab interés
't trobas tal com te trobo
y jo 'm trobo com me veus.
Ay, Elvira, no, no ho creguis!
no 't creguis may á la gent
y si algú 't porta noticias
enjegal lluny á passeig.
(S' ajonolla 'ls seus peus, li agafa la mà;
ab calor.)
Perqué, no sabs que t' estimo?
no sabs tú que 'l meu intent
es lograr ferte felissa?
no sabs tú que 'l meu plaher
es de juntarnos un día
per viure ab tan dols anhel?
eh? No sabs tú, prenda meva
que jo faig tot quant puch fer
en pró de la nostra ditxa,

en pró de l' instant suprem,
en pró de la santa calma.
en pró... que fins no sé que
dirte, ni que demostrarte
perque vejis clarament
qu' estich ab pena y t' adoro
y sofreixo...

ELV. Sí, ja ho veig!

assentat.

PEP. (*S' aixeca contrariat.*) Vamos ingrata,
tu 'm maltractas.

ELV. (*S' aixeca per consolarlo.*) No, per Deu,
Pepito! no, no t' enfadis!

PEP. Donchs, perquè no 'm respons, eh?
perqué no vols contestarme?

ELV. Si es que tu...

PEP. Sí, ja 't coneix!

romansos, malas excusas

y... vaja, jo 'm moriré. (*S' posa á plo-*
No ploris, maco! *rar.*)

ELV.

PEP.

Au! estigas.

ELV.

Pepito!

PEP.

No 'm diguis rés;

renyits per tota la vida.

(*Elvira s' assenta 'l mateix puesto y arren-*
ca 'l plor.)

ELV.

Ay mamá!... ay!... ay!... ay!

PEP.

Ho veus!

ja somicas!

ELV.

Ay!... ay!... ay!...

PEP.

Be, no ploris!

ELV.

Ay, Deu meu!

pobre de mí!

PEP.

Pro, no' ploris!

no siguis aixís!

ELV.

Ay, que

ja no m' estimas!

PEP.

Oh, sí!

sí, t' estimo fins el cel

t' estimo fins á la llosa.

ELV.

Que no! que m' enganyas!

PEP.

No es

vritat, veus? hasta t' ho juro.

(*Li fa 'l jurament per medi de la creu ab*
'ls dits.)

ELV.

Sí es fals aquest jurament!

PEP.

No, Elvireta, no, no ho duptis

t' ho juro, sí, té, té y té; (*Repeteix.*)

ho creus ara? digas, digas;

ho creus?

ELV.

Sí ja veig qu' es cert.

PEP.

Donchs, aixís, qué tens, rateta?

qué 't passa? qué 't sucseheix?

eh? contesta. És que 'n efecte

t' han dit mal...

- ELV. No; es que... ay! no sé
com dirtho... no sé com fer-te...
- PEP. Be, pro que hi ha, bah! acabém.
- ELV. Si jo voldria...
- PEP. Elvireta!
- ELV. Elvireta, que tú 'm perts!
- PEP. Donchs escoltam: Sabs l' Enrich?
- ELV. Sí, qué?
- PEP. Que si tot va be,
diu qu' avuy dintre d' una hora,
es dir, dintre poch moments,
li donarán 'l diploma
del premi sobre-salient,
guanyat 'ls últims exámens
d' oposicions. Y además
també conta que 'l seu mestre
li firmará un document
certificant 'ls seus mérits
de bon artista. Aixís es
que quan ja tot aixó tingui
y estigui del tot ben llest
y sápigá ab que ha d' atendes,
diu... diu!
- PEP. Qué diu, angelet?
- ELV. Que se 'n vol anar d' Espanya! (*Plorant.*)
- PEP. D' aquí Espanya! Oh, no pot ser!
- ELV. Sí, Pepito, hasta la mama,
don Genís. en Ricardet
y fins en Pedro, ja ho saben;
ab aixó, ja ho veus! ja ho veus!
- PEP. (*Apart.*) Ay! y quan trista es la vida,
sí!... Desde l' edat de set
anys. que ja las dents 'm queyan,
y que com jo, ab altres nens
jugaba á baldufa, á balas,
á saltá y parar y á fet,
fins avuy que tot es ditxa,
que ab tot trobém alicient,
que tot son flors y violas
y que sembla qui sab qué,
may hi obtingut un bon rato,
no hi lograt may 'l goig meu,
no hi tingut un quart de calma
ni hi pogut disfrutar gens,
ni sé si l' infern es gloria
ó si la gloria es l' infern.
(*Ajonollantse 'ls seus peus altre regada.*)
Ah no, Elvireta; no ploris!
Si es que 'l destino pervers
's porta de tal manera
fent que desgraciats siguém,
no hi ha més, ving ab vosaltres!
Pepito!
- ELV. Sí, sí, vindré.
- PEP. Ara si que soch ditxosa!

PEP. Y donchs, que 't creyas, cor meu?
Es que pot ser tú 't pensabas
qu' anant cap al estranjer
jo 'm quedaria aquí á Espanya
sense tú, sense aquest ser
que tant venerho y adoro?
Es que 't pensabas, pot ser,
que jo aquí desde la patria
contemplaria tot fret
'l vapor qu' entre las onas
y enmolliat dintre 'l va y vé
s' emportés aqueixa estrella
qu' idolatro tant vehement?
Es que, tal volta, tú 't creyas,
que deixantme aquí solet,
el meu cor ple d' amarguras
fora de suficient pés
per admetre 'l teu despido,
per ferse ab 'l teu adéu
indeleble á la memoria
com indeleble pe 'l temps?
No, Elvira, no; de cap modo.
Si tú te 'n vas jo també,
si es á Italia, cap á Italia,
si á un altre punt, lo mateix;
si viviu ab un palacio,
ab un palacio viurém;
si allá feu vida de pobres,
vida faré de pobret;
si gasteu. gastaré rumbo,
si mireu prim, miraré,
si no 's beu vi, veurem aygua,
si no hi ha carn y haurá peix;
y si tot quant jo t' indico
t' ho acompanyo ab tal accent
es perque vejis, Elvira,
que 'l qui 'ls teus peus se rendeix
t' estima ab tota la forsa
y ab l' amor mes verdader.

ESCENA IV

*Mateixos, D. GENIS y D.ª CONCHA del fondo es-
querra, figura que venen enrahonant.*

GEN. Hola! Hola! (Per Pepito.)

PEP. (S' aixeca ràpidament.) (Quina vergonya.
M' han sorprés!)

GEN. (Saludantlo; ab sorna.) Qué tal?

PEP. Molt be,

D. Genís.

CON. (Enqueixanthi.) Com va, Pepito?

PEP. Be, gracias, perfectament.

(D.ª Concha y Elvira enrahonant á la

- dreta; D. Genís y Pepito á la izquierda; ab veu baixa.)*
- GEN. Y... digas, digas, quins versos li anavas recitant?
- PEP. Qué diu? y ara!
- GEN. Be, vamos, home, no fasis 'l desentés; ja sabs tú qu' aquestas cosas... vaja contesta.
- PEP. Per Deu
- GEN. D. Genís, vosté m' insulta. Apa, tonto; qué no veus que ningú ho sabrá?... respon. Pot ser li estavas dihent: *No es verdad, ancal de amor que en esta...*
- PEP. Oh! horror! qué veig! qué sento!
- GEN. Sembla mentida que fassis tant 'l pagés!
- PEP. Pro, si jo...
- GEN. Vés, romancero!
- CON. Sí, filleta? es dir que ve?
- ELV. Aixís m' ho ha confessat, si ara vosté no hi té inconvenient.
- CON. Quí, jo? cà!... D' aixó... Pepito.
- PEP. Qué 'm crida?
- CON. Sí. Qué diu, que te ganas de vení á Italia ab nosaltres?
- PEP. Ah, sí, es cert.
- CON. Pero, y la seva familia? ja sab vosté si 'ls parents li donarán la llicencia?
- PEP. Aixó ray!
- CON. Oh, com s' entén?
- PEP. Vuy dir que... vamos, 'm sembla que no m' ho negarán.
- GEN. Be! molt be, noy!... Es dir que tú també vols?... Mira un concell: Si vols vení á Italia, vina, pro si ho fas per poguer fer algún punt... del *Juan Tenorio* no ho probis.
- PEP. Vaji, vosté! bromista!
(*A D.ª Concha.*) Donchs, D.ª Concha, aixís m' arribo 'l moment á casa y diré 'l papá lo que es del cas.
- CON. Sí, aixó es.
- PEP. Y un cop tingui la resposta del seu just consentiment,

més rápit que cap telégrama
'ls ho vindré á fer saber.

CON. Entesos. (*Despedintse.*)
PEP. Adiós, Elvira. (*Idem.*)
GEN. Adiós... D. Juan. (*Idem.*)
PEP. Passiho be.

(*S' en va pe 'l fondo esquerra, y D. Genís
que l' acompanya hasta á la porta.*)

ESCENA V

D.ª CONCHA y ELVIRA

CON. Eh? que te 'n sembla? Ah! d' aixó
se 'n diu se un jove formal;
ja cal que l' estimis forsa!...
ELV. No crech que 's pugui queixar.
Pro, no se si ho sab.

CON. Qué tens?
ELV. Que si aixís com li ha passat
pe 'l cap de no abandonar-me,
li hagués...

CON. Cal no ho pensis pás;
Deu quan disposa las cosas
ja sab de quin modo ho fa.
Y després, quan dos s' estiman
hi ha aquí dins lluita tan gran (*Pe 'l cor.*)
que separats l' un de l' altre
pot compararse al igual
que á la tendra tortoleta
que ab la mort del seu company
vola, vola, vola, vola,
sens saber per hont tirar.

ELV. Ay, mamá! (*Contenta.*)

CON. Sí, filla meva!
sí, ja ho veus! Y aixó que ja
estabas mitj espantada,
que ja t' havias cremat,
que 't donavas als dimonis,
que ja volias plorar...
y que, sino qu' ets tan maca,
y t' estimo tant y tant!
y ets tan bufona y tan rica!
y tan pitera... (*Fentli petons y caricias.*)

ESCENA VI

Mateixas y D. GENIS, pe 't fondo

GEN. Ah, salau!

CON. Ah! es vosté!

GEN. Sí!

CON. Sempre arriba

- en moments interessants.
- GEN. No 'n fassi cas; es per veure
si aixís... de soslayo...
- CON. Ca!...
- Per vosté encara son verdas.
- GEN. Devegadas!
- CON. May, may, may!
quan vuy fer semblants cosetas
ja se cap hont haig d' anar.
Veu? (*Senyalant la cara d' Elvira.*)
- GEN. (Y encara gosa á dirho!
s' ha vist cinisme més gran!)
- CON. Ara, rateta del cor,
sabs hont podríam anar?
- ELV. Ahont, mamá? digui.
- CON. A rebre
l' Enrich, vols venir?
- ELV. Ay, ay!
per qué?
- CON. Per qué? Pst!... un capritxo,
rés; perque éll aixís veurá
de que 'm volgut esperar-lo
y estará content.
- ELV. Vritat.
- CON. Donchs, aném, filleta meva?
- ELV. Aném.
- CON. D. Genís.
- GEN. Qué hi ha
de nou?
- CON. Escolti: Nosaltres
surtím; torném al instant.
Nos arribém...
- GEN. Y hont van ara?
- CON. A buscar l' Enrich.
- GEN. Carat,
y aixó! No veu vosté, dona,
que no pot tardar mitx quart?
- CON. No hi fa rés.
- GEN. Be, pero escolti...
- CON. Si serém aquí aviat.
- GEN. Escolti...
- CON. Tornarém prompte.
- GEN. Pro, escolti... (*Vaja, endavant!*)
(*D.ª Concha y Elvira desapareixen pe 'l
fondo, esquerra.*)

ESCENA VII

D. GENIS

Ja ho veuen! Lo seu deliri
ha arribat á tan alt grau
que ja no es possible ferhi
mes, es inútil... bah, bah!
no 'ns hi amohiném, precindimne,

- PED. Oh! *io t'amo... mio cuore...?* Ay!
eso si que no.
- GEN. O be d' altres
per l' istil?
- PED. Tampoco, cal
si no sé *enterament* nada.
- GEN. Y donchs, com t' ho compondrás?
Com ho farás si algún día
anant per' quells endurrials
se 't presenta una persona
y que per casualitat
comensa á ferte preguntas
y 't.demana...
- PED. Ya verá;
le diré que me dispense
que soy español.
- GEN. No es mal
sistema. Pro, y si 't pregunta
quina hora es, ó si per 'nar
á tal puesto 's fa dressera
ó be una altre cosa... sabs
que vuy dir?
- PED. Sí, ya comprendo:
entonces le seré *franch*;
le diré lo que yo crea
y en fin...
- GEN. Bè, vaja, enterats;
que farás tot lo possible
per compláurel, no es vritat?
- PED. Eso es.
- GEN. (*Bromejant,*) Caramba, hò veus home?
si tú y jo... (*Li pega un cop á la cuixa.*)
- PED. *Ep!* eso no val.
- GEN. Si ets 'l castellá mes curro! (*Altre cop.*)
- PED. *Ep!* D. Genís. (*Aixecantse.*)
- GEN. (*Pinxant.*) Ah, salau!
- PED. Hombre, que me va á hacer daño. (*Re-*
culant.)
- GEN. Apa aquí, pinxo!
- PED. *Caram!*...
- GEN. Alsa aquí!...
- PED. Hombre, por favor.
- GEN. Alsa! Ja estás. (*Li renta bofetada.*)
- PED. (*Animal!*) (*Desapareix.*)

ESCENA IX

D. GENIS

Ja, ja, ja! sembla mentida!
pero es alló... un cop posat
á la bromia ningú 'm guanya...
Jo crech que ja estich trobant
las conseqüencias d' Italia,
'ls efectes de marchar.

ESCENA X

Mateix y RICARDO que 'l entrar ensopega y cau

- GEN. Qué caurás!...
- RIC. (*Trist y capficat.*) Ay, D. Genís!
- GEN. Qué? qué t' has fet mal pot sé?
- RIC. No, senyor. (*S' assenta.*)
- GEN. Donchs, digas, qué tens?
- RIC. Que soch un infelís!
- GEN. Qué dius arar? (*Sempre ab sorna.*)
- RIC. Creguiho, sí!
un infelís á tot serho!
- GEN. Be, vaja...
- RIC. Jo 'm desespero!
- GEN. Pero, home...
- RIC. Ay pobre de mí! (*Plora.*)
- GEN. (*Si que l' habem feta bona!*
Ja no més faltava aixó!
plorallas... senyor, senyor!
Y total. per una dona
y no ho sé ficso.) Pro, escolta,
qué 't passa? qué 't succuheix?
contéstam.
- RIC. Ay, quin mareix!
- GEN. Bah! contesta. És que tal volta...
- RIC. Ay Deu meu, si es que jo 'm moro!
- GEN. (*Uy, uy, uy, no 'n sortirém!*)
- RIC. Ay, D. Genís!
- GEN. (*Sí, qu' estém
ben frescos!*)
- RIC. Sab per qué ploro!
- GEN. Per qué? digas, qué? qué hi ha?
activat d' una vegada.
- RIC. Sab la Carolina Anglada?
- GEN. Sí.
- RIC. Donchs... (*Torna á plorar.*)
- GEN. Bé, qué 'm de jugá?
Qu' ha de durar gayres horas
aixó? qué 't pensas que soch
algún mico?... poch á poch!
vaja, respón; per qué ploras?
Sab la Carolina?
- RIC. Sí.
- GEN. Donchs, ja no es meva.
- GEN. Qu' has dit!
- RIC. Ja no es meva!
- GEN. Qu' heu renyit?
- RIC. Ca, no! es que 'ns han fet renyí.
- GEN. Com se compren?
- RIC. Perque jo
hi anat á trobá 'l seu pare
y 'l espresarli de qu' ara

tots teníam la intenció
de marchar de Barcelona
per anantsen á Milán,
m' ha significat que 'l plan
era d' idea molt bona.
'L sé aixís, li he preguntat,
ja que la marcha aprobava
y si es que mal no ho trobava,
si 'm donava llibertat
d' escriure á la seva filla
enviantli alguna carteta
si fos llargueta, llargueta,
si fos, sencilla, sencilla.

GEN.

Y ell, qué?

RIC.

Y un cop que li he fet
la pregunta ab tal cuidado,
m' ha respost ab un enfado
que m' ha deixat casi fret.

GEN.

Heu vist!

RIC.

Sí; m' ha dit que no
consentía semblant cosa,
que jo ja li feya nosa,
que jo ja no li era jo.
Y que fés lo que jo fés
cap acte meu l' importaba,
que ja no 'm necesitaba
y ab aixó, que me'n anés.

GEN.

Ay, 'l grandíssim cotxino!
Y ella qué hi deya?

RIC.

Qué hi deya?
rés; que la falsa se 'n reya
burlantse del meu destino.
Sí, se 'n reya sens pietat!
se 'n reya! y aixó es que 'm mata!
y 'l pensar que 'n á l' ingrata
tant que l' havia estimat!! (Plorant.)

GEN.

Be, vamos, no siguis llús;
plorar d' aquesta manera
per una dona!...

RIC.

Si es qu' era
la meva esperansa!

GNN.

Ilús!

RIC.

Si era la meva alegria!
si era 'l meu únich consol!
si era hermosa com un sol!
si sense ella no vivía!
Si jo... Ay, Deu meu, quin neguit!
jo 'm moro!... (Dessesperantse.)

GEN.

Be, y qué 't pensabas?...
vaja, té, aixúgat las babas (Li tira 'l mo-
que t' embrutas el vestit. cador.)

RIC.

Jo que la creya virtuosa!

GEN.

Vamos, prou.

RIC.

Qu' era tant santa!

GEN.

Ja ho sé.

RIC.

Que tenia tanta
bondat y era tant piadosa!

GEN.

Prò, escolta, escolta, ximplet:
Qué 't pensas tú qu' es la dona?
qué 't pensas qu' es? enrahonía;
quina pintura n' has fet?

RIC.

Es que jo...

GEN.

Parla, respón;
quina idea en tens formada?
es que 't creus tú, tal vegada,
qu' es lo més sublim del mon?
Qué 't figuras, perquè, tú
la contemples ab porfía,
sense ella 'l mon no hi hauria
ditxa ni amor per' ningú?
Qué 't figuras que perquè
vestint bé y vestint sencilla,
es la estrella que mes brilla,
l' astre que lluheix mes bé?
Qué 't figuras que per qué ella
de fora es tot fantasía,
ab lo cor guarda armonía
y es tan sensible com bella?
Bah, bah, no pensis aixó,
deixa semblant mal-de-cap
que la dona 'l fi y 'l cap
no es més... sinó qu' un meló.

RIC.

Qué diu ara? (Aixecantse.)

GEN.

Lo que sents,
un meló ab tota evidència.

RIC.

Un meló!... quina ocurrencial

GEN.

Un meló! per qué? qu' hi tens
algún dupte?

RIC.

Es clar.

GEN.

Donchs, mira,
per qué vejis lo que 't dich,
vaig á ferte sens fatich
la comparació.

RIC.

(M' admira!)

Pro, ja calcula vosté
si tot aixó 'm vindrá á gust?

GEN.

Jo 't contaré lo més just;
ara 'l gust... aixó no ho sé.
Estás á punt?

RIC.

Disposat.

GEN.

Aixís, atentme una estona
y veurás lo qu' es la dona,
y sabrás io qu' es vritat. (Petita pausa.)
Un meló, (sigui 'l meló
de la forma més bonica),
es la fruyta que t' indica
que s' ha d' aná ab precaució.
Si algún día, per qué sí,
tens intenció de menjarne
y al objecte, vols comprarne

un de ben dols y ben fí,
l'adquireixes, y ab catxassa
te 'n vas á casa content,
fas l'operació al moment
y 't resulta... una carbassa.
Que, trasportat, tal com es,
per la dona que 't créus rica,
es la pobre, ximple y xica (De cervell.)
y ab pretensions además.
Si colocat en parada
y en lo seu lloch adequat,
n'hi ha algún que se t'ha emportat
l'atenció de la mirada;
'llogras, y tot seguit,
sens pararte á la carrera,
'l parteixes ab fatlera
y 'l trobas... tot aygualit.
Que 's pot molt be comparar
á la dona insustanciosa,
poca-solta, capritxosa,
y... algo més per completar.
Si en mitj d' un grupó de molts,
grochs, verts, blanchs, de totes menas,
del primé 'l últim remenas
per escullirne un que 'n vols;
quan el tens, ja está pensat;
sens compassió ni clemencia,
li llegeixes la sentència
y punyalada... macat!
Qu' es com si volguessim dí
la dona lletja y nafrada,
lleganyosa, xata, *ajada*,
y ab més péls que Sant Magí.
Si dins d' un aparador,
penjat de fils que s'aguanta,
n'hi veus un, que molt t'encanta
per l'aspecte y pe 'l color,
entras, dius preu y pagant
lo que 's paga en semblants cassos,
fas l'autopsia sense embrassos
y se 't presenta amargant.
Qu' es com la dona que logra
l'imposició y 'l respecte
é inconscienment sols s'afecta
posarse 'l nivell de sogra.
Si ab mercat ó sens mercat
un d' hermós t' en ofereixen
y en vista d' ell t' exijeixen
una forta cantitat,
no per aixó estás aturdit,
te 'l quedas, vas á probarlo
y en 'l moment de tatxarlo
descubreixes qu' es podrit.
Qu' en á la dona es igual
que tinguí dolors y reumas,

tumors blanchs, estonas fleumas
y 'ls caixals li fassin mal.
Si exposat en un colmado
voltat d'altres tonterías,
n'hi veus un que 'l comprarias
perque es tot del teu agrado;
pagas, y així un cop cumplert,
obrintlo sense consulta
't trobas, fill, que 't resulta
mes vert que cap pebrot vert:
Qu' es igual qu' aquella dona
fácil, voluble y lleugera,
y que sent de tal manera
sols es dona... pe 'l que 't dona.
Y aixís seguint la cadena
d' aquesta especie de fruyta,
compendrás á corre-cuyta
que 'l tractarhi causa pena.
Si es agre, perquè 's agrós,
si es madú, perquè 's madú,
si es verdós, es perquè tú
no has pensat que fos verdós.
Si amargant, perquè amargant,
si aygualit, perquè aygualit,
si es podrit, perquè 's podrit,
y picant, perquè 's picant.
Y un meló, (sigui 'l meló
de la forma més bonica),
es la fruyta que t' indica
que s' ha d' aná ab precaució.
Per lo tant queda explicat,
y t'ingaho per ben entés,
que la dona... no es res més
qu' un meló fet y pastat.

RIC. No, no, no; no y estich pas
conforme ab vosté.

GEN. Y aixó?

RIC. Per qué... per qué?... Vaja, no
m' hi conformo.

GEN. Gran cabás.

RIC. No hi ha més; vosté tan sols
m' adverteix de la qu' enganya,
pro de l' altre ja 's dona manya
de callarse.

GEN. Y donchs, qué vols?

No comprens, home de Deu,
qu' es en va dir de la dona
qu' es bona, perquè si es bona
no fá sinó lo que deu?

No comprens que si un meló
de rich qu' es, fins 't convida,
no sembla estrany ni mentida
perqué ja 'l pagas per bó?

RIC. Cal no, no.

GEN. Escolta... gepich.

- RIC. Ab molta honra. (*Se senten veus á dins.*)
Ay! la mamá!
(*Corrent s' amaga 'l quarto de la dreta en primer terme.*)
- GEN. (Y aixó? Qué passa? qué hi ha?)

ESCENA XI

Mateix, D.ª CONCHA y ELVIRA, del fondo. Donya Concha molt enfadada y Elvira sempre al detrás pera suavisarla.

- GEN. Hola, qué ja han vist l' Enrich?
- CON. No.
- GEN. Per qué?
- CON. No 'm digui rés
- ELV. Per favor! mamá! mamá!
- GEN. (Qu' es lo qu' aquí passarà?)
- CON. Qui sab si en Ricardo ja es aquí?
- GEN. (*Estranyat.*) Qué hi ha alguna cosa?
- CON. Ja li diré: Qu' ha vingut?
- GEN. Sí, encara no fa... un minut.
- CON. Y ahont es?... Sembla que no gosa respondre!
- GEN. Es qu' ara no atino...
- CON. Donchs, que surti á la carrera.
- GEN. (Mare de Deu, quina fiera!) (*'L crida.*)
- CON. Ja veurás com 'l pentino! (*A Elvira.*)
- ELV. No, mamá, no sigui aixís!
- CON. Calla.
- GEN. Ricardo, surt home; be, y qu' es aixó tanta broma? (*A Concha*)
- CON. No ho preguntí, D. Genís. Estich tétrica y nerviosa...
- GEN. (Vaja, 'l pá de cada día!)
- CON. Cregui, no sé que faria.
- GEN. (Malament, ja s' indisposa!)

ESCENA XII

Mateixos y RICARDO, del mateix quarto; espantat

- GEN. (Adiós, Madrid!)
- CON. Ja ets aquí?
- ELV. Mamá, no!...
- CON. Aquí, desseguida; aquí ó sinó 't va la vida.
- GEN. (Mosca!)
- CON. Qué no vols vení?
- GEN. Espérat, donchs. (*Va per agafarlo.*)
- GEN. (*Detenintla.*) Ep, qué fá? no 's perdi!

- ELV. Ay mamá!
CON. (*Correntli 'l darrera; cridant.*) Voltéulo!!
(*Aquesta escena serà completament ruidosa. Ricardo, al veure's perseguit per la seva mare fugirà pe 'l fondo y D. Genís y Elvira detrás d' ell per salvarlo de la ràbia de D.ª Concha. Traspassarant la escena varias vegadas y á la última s dirá:)*
- ELV. Perdónil, mamá!
CON. Agaféulo!!
(*Y en aquí tornan á fer lo mateix joch. Traspassan la escena, entran per un quarto, surten per un altre, molt bullici, fins que al últim D. Genís cansat de tant correr se detura.*)
- GEN. Casi no puch respirá!
(*Seguidament apareix Ricardo pe 't fondo y al veure á D. Genís, exclama espantat.*)
- RIC. Ay, D. Genís!
GEN. (*L' agafa.*) Ah, malvat!
ara sí... (*Cridant á D.ª Concha.*)
ja 'l tinch! ja 'l tinch!
(*Pe 'l fondo.*)
- CON. No 'l deixi anar que ja vinch!
(*Va per tirarse á sobre de 'n Ricardo, més D. Genís, exprés, 'l deixa fugir.*)
- GEN. Vatúa!... ara m' ha escapat!
CON. Qu' ha fet vosté?... malvinatjel
(*Fa la mitja volta y per últim l' agafa.*)
- ELV. Perdónil, mamá!
CON. Ara sí!...
- ELV. Mamá, per Deu!
CON. Fuig d' aquí.
ja 'l veurás aquest salvatjel
(*Li pega estiragassada, y á cada cop que Ricardo tindrà que proferir 'ls ays! ho farà saltant y picant de péus.*)
- RIC. Ay! ay! ay!
CON. Calla, gran pillo.
GEN. (*Noys, la cosa s' embolica.*)
RIC. Ay! ay!
CON. Calla 't dich. Esplica;
hont has anat, cocodrillo?
RIC. Es que jo...
CON. Sí, hont t' has ficat
aquest dematí? Contesta,
com es qu' avuy has fet festa?
com es qu' avuy has faltat
á estudi? eh?... Si tot ho sé!
RIC. Si jo ja hi format á classe.
CON. Mentida!
RIC. Oy, sí!
CON. Mentidassa!

- RIC. Que sí, li dich.
 CON. Mentidé!
 Y aixó que tants quartos val!
 y aixó que tan m' amohino!
 que 't contas, més que tossino,
 que no costa guanyá un ral?
- RIC. Si no hi faltat pas.
 CON. Y encara
 gosa á dirho, 'l trapassé!
- RIC. No: ben net que no.
 CON. (*Li dona bofetada.*) Donchs, té,
 per qué vejis qui es ta mare.
- RIC. Ay! ay! ay!
 GEN. (*Vaja, ja hi som.*)
 ELV. Perdónil!...
 CON. Ca, no 'l perdono;
 del clatellot que li dono...
 GEN. Pro, dona, qu' ho sent tothom!
 CON. Y si es que tú t' has cregut
 ferme perdre la xaveta,
 viurás ab la esquena... dreta,
 ja no 't vuy més geperut. (*Li clava
 trompada.*)
- RIC. Ay! ay! ay! ay! ay!
 ELV. Mamá!
 RIC. Ay! ay! ay!
 GEN. Bueno, acabém.
 ELV. Perdonil!
 GEN. No 'ns hi enfadém.
 RIC. Ay! ay!
 GEN. Vaja, prou n' hi ha.
 CON. Y com m' estás provocant,
 vuy qu' ho paguis tot á l' hora;
 té, té y té.
 (*Li clava tres cops de puny al jep.*)

ESCENA XIII

Mateixos, PEDRO del fondo, cridant fort.

- PED. ... Pero, señora,
 que 'ls vccins s' están queixant! (*Pausa.*
Quedan tots estranyats y ab tal ocasió
Ricardo logra escaparse y fugir pe'l fon-
do. Pedro s' retira poch á poch; Elvira
aixugantse las llágrimas torna á assen-
tarse al mateix lloch d' avans, mentres don
Genís s' queda contemplant á D.ª Concha.)
- GEN. Ho veu!
 CON. Bueno, y á mí qué?
 GEN. Psé!... res; pro...
 CON. Y que tanta cosa;
 si acás algú s' indisposa

que prengui paciència.

GEN. Bé!

CON. Després, soch á casa meva
y aixó crech no admet disculpa.

GEN. Be, pero vosté té culpa...

CON. No senyor.

GEN. La culpa es seva.

CON. No senyor.

GEN. Li dich que sí.

CON. Donchs jo li nego.

GEN. No ho negui
perque per més que no 'm cregui
vosté es l' escándol de aquí.

CON. Com? qu' ha dit?

GEN. (Ay, ay, ay, ay,
aquesta dona 'm reventa!)

CON. Digui, digui, no 'm fa afrenta,
ja pot contestá, aixó ray!

GEN. Si que...

CON. Apa, no tingui po,
ja sap que á mi res m' espanta;
veu que de calma 'n tinch tanta!...

GEN. Donchs sí... (Com li diré jo!)

Qué vosté es l' única autora
del bullit, de la gatzara,
de que la gent 's quexi ara
y ab justicia, sí senyora.

CON. De veras?

GEN. Li participo;
y en probas, que si vosté
's trobés viure al primé
y á sobre hi tingués un tipo
com el que hi ha en aquí baix
que saltés, piqués de-peus,
que cridés, pegués als seus
fent més soroll que un bastaix;
no crech que pensés aixís
ni qu' aixís prengués la cosa;
sino que molt més nerviosa
que 'l pobre del primer pis,
posaria el crit al cel,
á la gent insultaria,
que aixó, 'l últim semblaria...

CON. Qué? qué? bah, sense rezel.

GEN. Un manicomi exprofés,
un' Belén...

CON. No té rahó,

GEN. Un Belén ab tot rengló

CON. Be, vamos, no 'n parlém més.

GEN. Ah! bueno, així estich conforme;
pro que li consti ben clá
que 'l que hi dit, ben dit está;
un Belén en tota forma.

CON. Pro...

GEN. Ja hi acabat.

- CON. Donchs, ara,
mentres deu venir l' Enrich,
arreglém algo, qu' estich
que molt falta arreglá encara.
- GEN. Vritat, aném.
- CON. Elvireta.
- ELV. Qué 'm crida? qué hi há, mamá?
- CON. Sí acás ve l' Enrich.
- ELV. Ja! ja!
- CON. Que 'ns trobará á la saleta.
- ELV. Está bé, perdi cuidado.
(*Se 'n van D.ª Concha y Genís.*)

ESCENA XIV

ELVIRA

Mirin qu' es prou!... Jo no sé
com dimoni ho hagut de té
aixó... es clar... vaya un enfado!
Y total per qué?... Per... *nada*,
perque... Y ara que m' acut,
en Pepito no ha vingut
encara... quina jugada!
Sí será... ca! no ho crech pas,
no crech que 'l seu papá l' hagi
contradit, perque se 'n vagi
ab nosaltres, no, no es cas.

ESCENA XV

Mateixa, y PEPITO del fondo

- ELV. Pepito, Pepito! (*Aixecantse alegre.*)
- PEP. Elvira!
- ELV. Ja ets aquí?
- PEP. Ja soch aquí;
qué m' esperabas?
- ELV. Ay, sí,
... 'sentadeta á la cadira.
Y qué tal, qué 'm dius de nou?
- PEP. Ah molt bé, molt bonas novas.
- ELV. Pot ser sí!
- PEP. Vaja, y en probas
que si m' escoltas...
- ELV. Prou, prou.
Qué pot ser vens?
- PEP. Sí, rateta.
- ELV. De sério?
- PEP. T' ho garanteixo.
- ELV. Ay, no sabs quant t' agraeixo
lo qu' has fet per l' Elvireta!
- PEP. Sí; has de saber, prenda meva

(y aixó t' ho dich tal com es)
que quan hi sortit exprés
d' aquí, d' aquí casa teva,
he marxat sens dilació
per si es que 'l papá trobava
y á veure com li explicaba
d' avuy, l' assumpto en qüestió.
Pujo 'l pis en pochis moments,
truco sense entretenirme,
sento que venen á obrirme
y me n' entro tot corrents.
'L demano, se 'm presenta,
vaig á explicarli la causa,
més avants, ab certa pausa,
prench asiento y ell s' assenta.
'M preparo bé 'l terreno,
m' invento alguna pensada
y aixís qu' está preparada
(que ja sabs tú com m' hi esmeno)
sense encomenarme á Deu,
ni 'ls sants, ni á la seva escolta,
l' abordo de cop y volta
y *¡ás!*... 'l partit ja es meu.
Qué dius! (*Satisfeta.*)

ELV.
PEP.

Sí, hermosa, es cert;
es cert, com la llum del sol
y creume, pe 'l meu consol
que no hi deixat res per vert.
L' hi explicat deu mil historias,
l' hi referit cent mil cassos,
l' hi dit qüentos á cabassos
y me l' hi omplert de caborias.
L' hi pintat molts arguments,
m' hi valgut de estranyas manyas,
que fins per ser tan estranyas
y ab falta de fonaments,
no comprench com m' ha escoltat
ni com m' atés puch comprendre,
ni tampoch arrivo á entendre
com dimontri li enganyat.
No ho sé. M' ha dit, fill del cor,
tú ets del mon qui mes estimo,
tú l' ets, sí, y jo no escatimo
un gust teu, ni viu ni mort.
Tú vols aixó? donchs te, sí,
tú vols alló altre? allá vá,
vols aná allá? ves allá,
vols marchá allí? ves allí
Y aixís d' aquesta manera
seguint lo plan proposat,
no hi parat, fins qu' hi lograt
el motiu de ma fatlera.
Per lo tan ja veus prendeta,
que soch jo, qui es en Pepito.
Oh! gracias, 't felicito.

ELV.

PEP. Gracias mil, bella Elvireta.
ELA. Ara sí...
PEP. Sí, ara es precis.
dirho á la teva mamá,
y 'hont es?
ELV. A la sala.
PEP. Ja!
y ho dirém á D. Genís.
(*Se 'n van pe 'l fondo, dreta.*)

ESCENA XVI

RICARDO *del segon quarto de la dreta. Apareix tot neguitós y sumament cruixit de la pallisa.*

Malaitsiga!... Jo no se
que faría... Estich rabiant
y si no pe 'l que dirán...
No se quín sant me deté
com avuy... Sembla mentida
lo qué á mi 'm passa! Talment
sembla que 'l meu sufriment
sigui de tota la vida! (*'S toca el jep.*)
Ah!... y 'l mal que 'm fa!... (*Pausa.*)
(*Ab cuidado s' assenta pro inãdvertida-
ment 's toca l' esquena ab 'l respaldo de la
cadira.*)
¡¡Uy... qué 'm cou!!
Ay Deu quant me doloreja...
Y encara diuhen si 's queixa
un hom'! Com qué no fos prou...
la meva desgracia! Oh sí!
(*S' aixeca ràpit.*)
Mirin, 'ls parlo ab franquesa:
Jo no soch dels de la empresa
de volguer mal. Pro 'ls dech dí
(y estaria ben content)
que tots aquestos salvatjes
que 'm prodigan tals ultratjes
's tornessin de repent
com jo, sí. Y per la mamá
en particular, que 'l cop
que 'm volgués propinar drop,
al meu jep, clá y catalá,
fos igual qué un coixinet
d' agullas y nvach! punxada!
pot sé aixís d' una vegada
'm deixaban estar quiet.

ESCENA XVII

Mateix y D.ª CONCHA, D. GENÍS, ELVIRA
y PEPITO *del fondo.*

PEP. (*Entrant*) Sí, senyora sí. (*A D. Concha*)

GEN. Que sigui

l' enhorabona... *D. Juan.*

RIC. (*Ah, son ells! vaja, endavant.*)

GEN. Sí... *D. Juan.*

PEP. Vamos, estigui.

(*D. Genís se junta ab Ricardo qu' estarà á la dreta en primer terme y D.ª Concha, Elvira y Pepito formarán grupo á la esquerra.*)

PEP. Donchs, com anavam dihent,
aixís que 'l papá m' ha vist,
finjint jo qu' estava trist.
m' ha preguntat diligent
lo que 'm passaba.

CON. Sí.

PEP. Y jo

qué ho tenia tot pensat,
en aquell moment donat,
valguentme de l' ocasió,
li solto la lletanía,
li dich lo que 'm proposaba,
quan ell, llavors m' otorgava
'l gust que jo pretenia.

CON. Pues, me 'n alegre home.

(*Ricardo que s' ha ficat ab las paraulas que Pepito acaba de dir á la seva mare, pregunta á D. Genís.*)

RIC. Y ara!

Conque ve?

GEN. Vaya, formal.

RIC. Y es dir que 'l seu papá?...

GEN. Y tal!

ha cumplert com un bon pare.
L' hi ha permés de que marxés,
ab re ha volgut contradirlo
y hasta crech qu' al despedirlo
l' ha tractat com un marqués.

RIC. Ditxós d' ell!

GEN. Psé! sí es aixís!

sí aixó es 'l mon tal com diuhen;
'ls uns ploran, altres riuhén...
qué hi vols fer?

RIC. Ay, D. Genís!

GEN. Be, vamos, no siguis tou,
distreute y déixatho corra

RIC. Sí jo...

GEN. Qué tanta camorra!
no hi pensis, ja n' hi ha prou.

- Després alla á Milán
(qu' es tan ó més que segú)
fácil que trobis per-tú
alguna de las que hi han,
(que sense volguerla ofendre
't prengui de bona gana)
y 't resulti una italiana
d' alló... que déixem encendre;
SÍ. home, sí; creume. (*Tocantli l' esque-*
RIC. (*Donant un suspir.*) Uy! no, no; *nà.*)
no 'm toqui!...
- GEN. Noy, no hi pensaba.
RIC. Si 'm pica més que cap raba!
GEN. Senyal que 's cura, milló.
(*De fora, pe 'l fondo, se senten veus de*
l' Enrich.)
- CON. Callin, xit...
GEN. Qué té?
CON. Que dich
que callin.
GEN. Qué hi ha?
CON. Muixoní.
GEN. Pro qué passa?
CON. No enrahoní.
sembla que sento l' Enrich.

ESCENA XVIII

Mateixos y ENRICH, que al acabar de pronunciar las últimas paraulas D.ª CONCHA, apareix pel fondo, ab un paper cargolat á la ma, ab 'l barret de verdader artista y entonant la cansó que vá al final d' aquest exemplar. Entrará alegre y anirá voltant l' escena mentres 'l demés seguintlo al darrera per abressarlo, solsament li donarán ocasió de poguer cantar fins la primera part.

- CON. Ay, sí! fill meu del meu cor!
TOTS. Enrich!! *Menos Ricardo. Apart, ensi-*
CON. Escolta, fill meu. *mismat.*)
vina als meus brassos per Deu!...
GEN. Viva l' Enrich!
E.L.V. } Viva!
PEP. }
CON. Amor
meu! (*Enrich para de cantar y tots 'l*
reposa, vida mía! rodeixan.)
- GEN. Que tal, noy?
CON. Qué tal, Enrich?
GEN. Com ha anat aixó?
ENR. Ayl estich
que ja no hi veig d' alegria.
CON. Qué dius?
ENR. Oh, sí! de cap ull,
de cap ull.

- GEN. (Ja ho crech aixó.)
ENR. Y en probas... contempleu!
(*Desplega aquell paper qu' es la certificació.*)
- TOTS. (*Menos Ricardo.*) Oh!!!
ENR. Qué 'ls ne sembla d' aquest full?
GEN. Manífich certificat.
CON. Bon diploma, bon diploma.
GEN. Sí, no hi ha dupte, ho veus home?
veus?
- ENR. Oh sí! ja li pescat.
(*Gira qua y entona la segona part.*)
- CON. Pero, home...
GEN. Déixil que canti;
aixó es l' emoció.
- CON. Ho crech, sí;
qué no m' escoltas al fi?
ENR. Ay sí, mamá, no s' espanti. (*Acariciantla*)
CON. Y ara, donchs, que pensas fé?
ENR. Qué penso fer? no apurarse.
lo que 's diu fer, es activarse
v ultimá 'l que més convé.
GEN. Y per marchá?
ENR. Per marchá?
aixó es lo que parlar vuy;
si volen avuy, avuy,
si volen demá, demá.
Mes, si de mí dependeix
y ha de valguer la resposta
ja ho saben, queda disposta
la marxa per avuy mateix.
- TOTS. (*Menos Ric.*) Enrich! Enrich! (*Feste-*
GEN. Bon xicot. *jantlo.*)
PEP. Viva l' Enrich!
RIC. (Ay, de mí!)
(*Ricardo, aburrit, se 'n va pe 'l fondo mirant de reull.*)
- ENR. Sí, sí, avuy.
CON. Donchs, avuy, sí.
GEN. L' Enrich es molt trempadot.
(*Enrich fa algún gesto y vocalisa.*)
- CON. Y ara! fill meu!
GEN. Déixil fé.
ENR. Y dono notas agudas
sense necessitá ajudas.
GEN. Millor; senyal que vas be.
Bravo, noy! (*Torna á vocalisar.*)
(*Idem.*) Aixó es un gust.
ENR. Qué 'ls hi sembla?
GEN. Qué? Endevant.
ENR. Puch considerarme?...
GEN. Y tant!
un cantant de bon ajust.
Pots considerarte igual
considerant 'l teu mérit;

- considera que soch périt
y es precís considera!
Y considerante aixís
considerát podrás serho;
y si sempre 't considero...
- ENR. Consideri D. Genís.
- GEN. *Ergo*, m' has entés.
- CON. (*Plegant las mans y mirant al cel.*) Oh, sí,
d' alegría comprench ara
qu' es ben ditxosa la mare
que pot tení un fill així!
- GEN. Y escolta, escolta. ja tens
apunt tot el repertori
de las óperas?
- ENR. No plori;
res faltará aquells moments.
De primer, ja ho sab; debuto
ab la *Traviata* y després
estudiaré las demés,
com per exemple *Polinto*,
de 'n Bellini, *I Puritani*.
Fra Diavolo de l' Auber.
Roberto de 'n Meyerbeer.
Mefistófeles. *Hernani*,
Sonámbula de 'n Bellini,
Jone del mestre Petrella,
L' Africana, *La Modella*,
y 'l *Barbieri* de 'n Rossini.
Carmen, *Marta*, *Lohengrin*.
Dinorah, *Guillermo Tell*,
Abencerraggio de 'n Pedrell,
Faust, *Otello*, *Aida*, *Garín*.
Ballo in maschera, *Mignon*,
Freischutz, *Tannhauser*, *Profeta*,
Saffo, *Norma*, *Julieta*,
y 'ls *Amantes* de 'n Bretón.
Y aixís fent gala de dots
del cantant que res 'l torsa,
cantaré ab tota forsa
lo... «pif paf» dels *Hugonots*.
(*Fa mitxa volta en rodò y se 'n va corrents*
pe 'l fondo.)

ESCENA XIX

Mateixos, menos ENRÍCH

- CON. Reina santíssima!
- GEN. Ho veu?
- CON. Oh! talment sembla mentida,
- GEN. Y no ho es.
- CON. Deu de la vida!
quín xicot! y quina veu!

ESCENA XX

Mateixos y ENRICH, sense 'l diploma y sense re al cap

ENR. Bueno, senyor, basta ja;
olvidém semblant questió
y prengué m la precaució
qu' avants de tot es diná.
Y un cop aixó fet estigui
armantnos del equipatje,
procurém que 'l nostre viatge
's porti á cap tal com sigui.
Hi están cónformes?

TOTS Sí, sí!

ENR. Donchs, amunt y no aturdirse,
brindém per l' art, que pot dirse
que per l' art marchém allí.
Deixém en aquí l' Espanya,
abandoném Barcelona
y ab l' esperansa qu' entona
á qui la fé no l' enganya,
Allunyemnos sens fatich
per sé inmortals en l' Historia.

GEN. Viva l' Enrich!

TOTS Vivall!...

GEN. Glória

á l' Enrich!

TOTS Glória á l' Enrich!!...

(Y *Enrich delirant d' alegria 's posá á cantar «La Marseillesa,» pro apenas ha pogut dir cinq ó sis notas, quan té lloch l' escena següent.*)

ESCENA XXI

Mateixos y PEDRO, de la porta del fondo

PED. Señores; ya está el diná.

CON. Ah, bravo!

GEN. Gracias á Deu.

CON. Aném á taula, fill méu?

ENR. Aném á taula, mamá.

GEN. Pro, no 't descuidas pas...

ENR. Qué?

GEN. De convidá 'ls que 't miraban.

(*Al públich.*)

ENR. Si volen venir, ja ho saben,
y si son servits, també.

TELÓ

Cansó que Enrich cantarà á l'escena XVIII

ENR. Marchém... á Italia
 si voleu venir
 perque 'm festigueija
 l' estarme tan aquí.
 Puig la pobresa
 allá may s' ha conegut...
 y sols domina
 la lley del embut.
 (Fins aquí es lo 'qu' es conceptua com á
 primera part. La segona es 'l final.)
 Marchém, marchém, marchém,
 marchém, marchém á Italia,
 marchém, marchém,
 y no 'ns entretinguém.

UN LLIBRE ABSOLUTAMENT IN-
DISPENSABLE ALS AFICIONATS

Catàleg d'Obres Teatral Catalanes

4.000 títols entre drames, comèdies, sainets, diàlegs,
monòlegs i sarsueles. Teatre d'infants i el més extens

REPERTORI SENSE DONE

A cada obra es detalla el nombre de personatges, homes i dones; si
escrita en vers o prosa; si és còmica o dramàtica

Vegeu les seccions que conté el Catàleg

-
- Obres en dos, tres o més actes, amb una o més dones.
 - Obres líriques en dos, tres o més actes, amb una o més do
 - Obres en un acte, amb una o més dones.
 - Obres líriques en un acte, amb una o més dones.
 - Obres en dos, tres o més actes, sense dones.
 - Obres líriques en dos, tres o més actes, sense dones.
 - Obres en un acte, sense dones.
 - Obres líriques en un acte, sense dones.
 - Monòlegs per a home.
 - Monòlegs per a dona.
 - Teatre d'infants en un o més actes.
 - Monòlegs per a nois.
 - Monòlegs per a noies.

Un volum d'unes 150 pàgines, 2 pesset

Els qui vulguin rebre'l per correu, hauran d'afegir 0'40 ptes, per al fr
queig certificat

Llibreria i Arxiu Teatral Mill

Carrer de Sant Pau, 21

BARCELON